

Arrest

nr. 290 743 van 22 juni 2023
in de zaken RvV X en X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

ten kantore van advocaat O TODTS
Henri Jasparlaan 128
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Burundese nationaliteit te zijn, op 26 januari 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 januari 2023 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (rolnummer X).

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Burundese nationaliteit te zijn, op 26 januari 2023 heeft ingediend om schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 januari 2023 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (rolnummer X).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 284 218 van 31 januari 2023 en het arrest nr. 284 292 van 3 februari 2023 waarbij de vorderingen tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing worden verworpen.

Gelet op de beschikkingen van 28 april 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 mei 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat F. JACOBS, en van advocaat O. TODTS, die verschijnen voor de verzoekende partij en van attaché F. VAN DIJCK en van advocaat A. DE WILDE, loco advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnen voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 19 december 2022 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden.

1.2. Een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek wees uit dat verzoeker op 25 augustus 2022 reeds een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Kroatische overheden en op 8 september 2022 bij de Duitse autoriteiten. Die hebben verzoeker teruggestuurd naar Kroatië waar verzoeker volgens zijn eigen verklaringen gedurende een maand in een opvangcentrum in Zagreb verbleef.

1.3. Op 21 december 2022 richtten de Belgische overheden een verzoek tot terugname aan de Kroatische overheden op grond van verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

1.4. Op 4 januari 2023 stemden de Kroatische overheden in met dit verzoek, op grond van artikel 20, lid 5 van de Dublin III-verordening.

1.5. Verweerder treft op 13 januari 2023 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Deze bijlage is de thans betreden akte, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam: [N.]

voornaam: [C.S.]

geboortedatum: [...]1996

geboorteplaats: [N.]

nationaliteit: Burundi

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Kroatië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 20(5) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer [N.C.S.], verder de betrokkene genoemd, die verklaart de Burundese nationaliteit te hebben, bood zich op 19/12/2022 aan bij onze diensten, waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Op 19/12/2022 werd zijn verzoek formeel ingediend.

Onderzoek van de vingerafdrukken leidde tot treffers in het kader van Eurodac, vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van de Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Een eerste treffer toont aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene op 25/08/2022 geregistreerd werden in Kroatië omwille van onregelmatige binnenkomst. De andere treffers tonen aan dat de betrokkene reeds een verzoek om internationale bescherming indiende in Kroatië op 25/08/2022 en in Duitsland op 08/09/2022.

De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming gehoord op 21/12/2022. Hij verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Verder verklaarde hij dat een neef en nicht van zijn moeder in België verblijven. Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van Verordening 604/2013 bijgevolg niet aan de orde.

De betrokkene is niet in het bezit van originele reis-of identiteitsdocumenten. Hij verklaarde zijn paspoort verloren te hebben tussen Servië en Bosnië.

De betrokkene verklaarde dat hij Burundi op 07/08/2022 verlaten heeft omwille van politieke problemen. Hij verklaarde dat hij per vliegtuig naar Belgrado in Servië gereisd is, waar hij op 08/08/2022 aankwam en vier dagen in een hotel verbleef. Hij verklaarde dat hij op 11/08/2022 in Bosnië aangekomen is, waar hij verschillende keren probeerde de grens over te steken. Hij verklaarde dat hij op 24/08/2022 in Kroatië aangekomen is, waar hij drie à vier dagen in Zagreb verbleef. Hij verklaarde dat hij vervolgens via Slovenië, Italië en Oostenrijk naar Duitsland gereisd is, waar hij op 29 of 30/08/2022 aankwam en in een gesloten centrum verbleef. Hij verklaarde dat hij eind oktober 2022 door de Duitse autoriteiten teruggestuurd werd naar Kroatië, waar hij ongeveer een maand in een centrum in Zagreb verbleef. Hij verklaarde dat hij vervolgens via Slovenië, Italië, Zwitserland en Frankrijk naar België gereisd is, waar hij op 16/12/2022 aankwam.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd gevraagd naar de specifieke reden(en) aan de basis van het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming in België. Met betrekking tot de omstandigheden qua opvang en/of behandeling werd de betrokkene eveneens gevraagd of hij bezwaren heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. De betrokkene verklaarde dat hij in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen omdat hij hier familie heeft. Hij verklaarde eveneens dat België de mensenrechten respecteert en Burundi goed kent. De betrokkene uitte bezwaar tegen een overdracht aan Kroatië omdat hij er slecht behandeld werd. Hij verklaarde dat zijn geld en zijn telefoon er gestolen werden en dat hij er medisch niet behandeld werd.

Op 21/12/2022 werd een terugnameverzoek gericht aan de Kroatische instanties. Zij stemden op 04/01/2023 in met dit verzoek conform artikel 20(5) van Verordening 604/2013. De betrokkene dient overgedragen te worden via de luchthaven van Franjo Tuđman in Zagreb.

Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat de verantwoordelijkheid berust bij Kroatië.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er

zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoeker in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De Kroatische instanties stemden op 04/01/2023 in met de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013. Een terugname op grond van artikel 20(5) impliceert dat Kroatië de betrokkene terugneemt, zich hierbij niet verantwoordelijk verklaart voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene, maar de werkzaamheden tot vaststelling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van dit verzoek, zal verder zetten en afronden. Dit betekent dat de Kroatische instanties de verantwoordelijkheid mogelijk bij een andere lidstaat zullen leggen of zullen besluiten dat zijzelf volgens de bepalingen van Verordening 604/2013 verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat, in het geval dat de Kroatische instanties besluiten dat Kroatië de verantwoordelijke lidstaat is, er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene na overdracht niet opnieuw zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming indien hij dat wenst. De Kroatische instanties zullen na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn verzoek kunnen hervatten indien de betrokkene dat wenst. Ze zullen de betrokkene niet verwijderen naar het land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Kroatië “indirect refoulement” impliceert merken we op dat Kroatië partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM wat betekent dat er kan van worden uitgaan dat de Kroatische instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Kroatië sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent ook te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op “refoulement” de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Kroatië staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Kroatische instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Kroatië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Kroatische autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

In oktober 2019 stelde de Europese Commissie in een mededeling betreffende de toepassing van het Schengenacquis door Kroatië dat de behandeling van verzoekers en andere immigranten en het gebruik van geweld bij de controle van de grenzen een punt van aandacht blijft en dat alle maatregelen ter controle van de grenzen de toets van het EU-Handvest en van alle Europese en internationale verplichtingen op dat vlak dienen te doorstaan. Verder werd ook duidelijk gesteld dat de Kroatische instanties zich ertoe verbinden alle aantijgingen van mishandeling en geweld te onderzoeken, nauwgezet toe te zien op de toestand aan de grenzen en de Europese Commissie zullen inlichten betreffende de vooruitgang op dat vlak (*“Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad over de evaluatie met het oog op de volledige toepassing van het Schengenacquis door Kroatië”*, 22.10.2019, pp. 13-14, <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/NL/TXT/HTML/?url=CELEX: 52019DC0497&from=EN>).

De Kroatische regering stemde in met de ontplooiing van een onafhankelijk controlemechanisme dat toeziet op het werk van de grenspolitie met betrekking tot migratie en het recht op internationale bescherming. Dit mechanisme is sinds juni 2021 actief en omvat leden van de Kroatische Academie voor Medische Wetenschappen, de Kroatische Academie voor Rechtswetenschappen, het Centrum voor Culturele Dialoog en het Kroatische Rode Kruis. In juli 2022 bracht het mechanisme zijn eerste jaarverslag uit (een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het stelt vast dat bepaalde aspecten vatbaar zijn voor verbetering en formuleerde daartoe een aantal aanbevelingen. Verder lezen we dat in politiekantoren aan de grens geen onregelmatigheden inzake het recht op internationale bescherming en de toegang tot de procedure om deze te bekomen werden vastgesteld (*‘Based on observations, irregularities regarding the right to seek asylum and access to the asylum procedure were not established in border police stations’*, p. 24). Verzoeken om internationale bescherming worden in de politiekantoren aan de grens ontvangen en geregistreerd in overeenstemming met artikel 6 van de Procedurerichtlijn (*‘Observations in border police stations established that, in line with Article 6 of the Directive 2013/32 on common procedures for granting and withdrawing international protection, and with the EUODAC Regulation, applications for international protection are received and registered, i.e. applicants are notified of where and how they can apply’*, p. 24). Gevallen van teruggedrijving die in strijd zouden zijn met artikel 4 van Protocol 4 van het EVRM - verbod tot collectieve uitzetting van vreemdelingen – werden eveneens niet vastgesteld (*‘Based on the insight into documentation and interviews in border police stations and announced observations of the green border (...) cases of forcible return of irregular migrants were not established which would lead to the violation of Article 4 of Protocol No 4 of the Convention prohibiting collective expulsions...’*, p. 24).

Paulo Rangel, Portugees Europarlementslid en rapporteur voor de toetreding van Kroatië tot de Schengenzone, bezocht in die laatste hoedanigheid in Kroatië het politiekantoor van Cetingrad en het opvangcentrum voor verzoekers om internationale bescherming in Zagreb. De conclusies van zijn rapport dat op 10.10.2022 in de parlementscommissie ‘LIBE’ (*‘Committee on Civil Liberties, Justice and Home Affairs’*) werd voorgesteld en besproken zijn dat de procedures van de politie en de opvang van immigranten in Kroatië bevredigend zijn en dat er geen sprake is van systemische schendingen van de mensenrechten in Kroatië (https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/A-9-2022-0264_EN.html#section2 ; https://multimedia.europarl.europa.eu/en/webstreaming/committee-on-civil-liberties-justice-and-homeaffairs_20221010-1500-COMMITTEE-LIBE).

Op 03.11.2022 bevestigde het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Ministerie van Binnenlandse Zaken in een bericht aan onze diensten dat Kroatië het beginsel van non-refoulement eerbiedigt en dat een aan Kroatië overgedragen persoon die na de overdracht geen internationale bescherming vraagt niet zal worden teruggestuurd naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt onmenselijk of vernederend te worden behandeld in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest van de grondrechten en artikel 3 van het EVRM. Het ‘non refoulement’ beginsel is terug te vinden in artikel 6 van de Kroatische wet inzake internationale en tijdelijke bescherming van 2018 en in artikel 207 van de Kroatische immigratiewet van 2020.

Ten slotte wijzen we er op dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van ‘push backs’ en teruggedrijving namelijk die van een

verzoeker die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Kroatië zal worden overgedragen nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

Betrokkene verklaarde dat hij een verzoek om internationale bescherming in België wil indienen omdat de mensenrechten er gerespecteerd worden en omdat België Burundi goed kent omwille van de kolonisatie. We wensen echter te benadrukken dat het niet aan betrokkene is om zelf te bepalen in welke lidstaat zijn verzoek dient te worden behandeld. Het volgen van de betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Betrokkene verklaarde eveneens dat hij in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen omdat hij er familie heeft. Hieromtrent merken we vooreerst op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (art. 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (art. 10). De in België verblijvende familieleden van de betrokkene, zijnde de neef en nicht van zijn moeder, kunnen ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013. Dit heeft tot gevolg dat bovenvermelde artikels niet van toepassing zijn.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Kroatië verantwoordelijk werd voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene en dat Kroatië België niet vroeg het verzoek van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel 16(1) bepaalt dat de lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We benadrukken hierbij dat de tussen betrokkene en zijn familieleden bestaande familierelatie niet onder de bepalingen valt van bovenstaande artikels, cfr. "kind, broer, zus of ouder". Het kan uiteraard aangenomen worden dat een integratie bevorderd kan worden door het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België te behandelen, toch weegt dit element niet zwaar genoeg om een afdoende afhankelijkheidsband aan te nemen of om desbetreffend over te gaan op een toepassing van artikel 16(1) van Verordening 604/2013.

De betrokkene uitte bezwaar tegen een overdracht aan Kroatië omdat hij er slecht behandeld werd. Hij verklaarde dat zijn geld en telefoon er gestolen werden en stelde dat hij er geen medische behandeling kreeg. We wensen echter op te merken dat we in deze enkel beschikken over de mondelinge verklaring van betrokkene. We benadrukken we ook dat betrokkene de omstandigheden niet verder duidde of staaft en dat hij verder ook geen enkel begin van bewijs aanbracht desbetreffend. Verder wensen we in dit verband ook te benadrukken dat indien de betrokkene van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Kroatische instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

De betrokkene verklaarde dat hij in Kroatië gedwongen werd zijn vingerafdrukken af te geven. Hij stelde er geen asielaanvraag ingediend te hebben. Vooreerst wensen we te benadrukken dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming

verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Kroatische autoriteiten.

Betreffende de verklaring dat hij in Kroatië geen asielaanvraag indiende, merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" voor dit land opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene een verzoek om internationale bescherming indiende in Kroatië.

Verder dient opgemerkt te worden dat we er van kunnen uitgaan dat Kroatië de waarborgen voor verzoekers respecteert zoals voorzien in artikel 12, van de richtlijn 2013/32/EU en dan meer specifiek §1 a: "zij moeten in een taal die zij begrijpen of waarvan redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij deze begrijpen, worden ingelicht over de te volgen procedure en over hun rechten en verplichtingen tijdens de procedure, alsmede over de gevolgen die kunnen ontstaan indien zij hun verplichtingen niet nakomen of niet met de autoriteiten samenwerken. Zij moeten worden ingelicht over de termijnen, over de middelen waarover zij beschikken om te voldoen aan hun verplichting tot het indienen van de elementen zoals bedoeld in artikel 4 van Richtlijn 2011/95/EU en over de gevolgen van een expliciete of impliciete intrekking van het verzoek. Die informatie moet tijdig genoeg worden verstrekt om verzoekers in staat te stellen de in deze richtlijn gewaarborgde rechten uit te oefenen en de in de artikel 13 omschreven verplichtingen na te komen".

Een recente bron is het rapport over asiel en internationale bescherming van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Kroatië (Lana Tučkorić, "Asylum Information Database – Country Report: Croatia – 2021 update", laatste update op 22.04.2022, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/croatia>, verder AIDA-rapport, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene). Hierin wordt gesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van de Dublin-verordening aan Kroatië worden overgedragen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming ("Applicants who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the procedure for granting international protection in Croatia", p. 52). Er wordt vermeldt dat verzoekers die hun verzoek impliciet introkken hun initieel verzoek kunnen hervatten wanneer ze terug in Kroatië zijn. Verzoekers die hun verzoek expliciet introkken zullen een navolgend verzoek moeten indienen (AIDA, p. 52).

Wat de opvangfaciliteiten betreft benadrukken we dat het AIDA-rapport aantoont dat er geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang verkregen vanwege een tekort aan plaatsen (AIDA-rapport, p. 80). Kroatië heeft twee opvangfaciliteiten voor verzoekers om internationale bescherming, een in Zagreb en een in Kutina, 80 kilometer ten zuiden van Zagreb. Het rapport stelt dat geen problemen werden gerapporteerd betreffende de levensomstandigheden. Door renovatiewerken zijn de levensomstandigheden bovendien sterk verbeterd. Er worden in de centra drie maaltijden per dag voorzien en zwangere vrouwen, nieuwe moeders en kleine kinderen krijgen nog een extra snack (AIDA, p. 83).

Het AIDA-rapport vermeldt dat verscheidene NGO's hun bezorgdheid hebben geuit over pushbacks door de Kroatische politie aan de grens. Deze praktijk bleef in 2021 een van de voornaamste problemen binnen het Kroatische asielsysteem (AIDA, p.25). We wensen in dit verband te benadrukken dat het rapport vermeldt dat UNHCR assistent hoog-commissaris Gillian Triggs de grens tussen Kroatië en Bosnië-Herzegovina in juli 2021 bezocht. Zij stelde dat ze inbreuken kon vaststellen maar verwelkomde de beslissing van de Kroatische overheid om een onafhankelijk orgaan op te richten om de situatie aan de grens te controleren (AIDA, p. 26). We ontkennen niet dat het gebruik van geweld door de politie het voorwerp uitmaakt van kritiek en in een poging de buitengrenzen te controleren en illegale grensoverschrijdingen te verijdelen soms disproportioneel is volgens bepaalde opinies.

In het Amnesty International Rapport 'Pushed to the edge- violence and abuse against refugees and migrations along the Balkans route' van 2019 (toegevoegd aan het administratief dossier) wordt wel degelijk melding gemaakt van pushbacks en mistoestanden op grote schaal aan de grens met Bosnië maar het betreft hier niet de personen die via de Dublin verordening worden getransfereerd, noch andere personen aan wie reeds de toegang tot de asielprocedure werd verleend, het betreft inbreuken op de internationale verplichtingen van Kroatië door de ordediensten aan de grens ten aanzien van personen aan wie de toegang tot het grondgebied en de toegang tot de procedure voor internationale bescherming wordt ontzegd. Ook de Kroatische ombudsvrouw Lora Vidović is zich bewust van het probleem en publiceerde op 25.07.2019 een aan haar gerichte anonieme brief over de mistoestanden in het kader van haar bevoegdheid om in laatste instantie bij toepassing van artikel 19 van de ombudsman wetgeving het publiek te informeren over mistoestanden waarin ze onvoldoende of geen reactie krijgt vanuit de bevoegde instanties (toegevoegd aan het administratief dossier). Ook uit deze publicatie leren we dat het in hoofdzaak gaat over acties ten aanzien van groepen van personen die nog geen toegang kregen tot de procedure voor een verzoek tot internationale bescherming, het akkoord tot terugname van Kroatië impliceert dat betrokkene toegang zal krijgen tot de procedure indien hij dat zelf wenst. Er is in hoofd van betrokkene geen risico op persoonlijke blootstelling aan mishandeling door de politie op de grens met Bosnië en indien betrokkene wel het slachtoffer zou worden van mishandeling kan betrokkene binnen Kroatië met zijn klacht terecht bij diverse instanties waaronder de ombudsvrouw en specifieke NGO's zoals o.m. Amnesty International die zich van de mistoestanden bewust zijn en, zo blijkt uit het boven vernoemd rapport, ook binnen de opvangstructuren voor asielzoekers actief zijn.

Het feit dat kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Kroatië is volgens ons onvoldoende om tot het besluit te komen dat ten aanzien van Kroatië in het geheel niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betreffende zijn gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene dat hij problemen heeft met zijn tandvlees. Hij stelde dat hij zijn tanden niet kan poetsen omdat hij dan bloedt. Hij gaf aan om een doktersafpraak gevraagd te hebben en stelde geen medicijnen te nemen. Tot op heden bracht de betrokkene geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Kroatië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene verklaarde dat hij in Kroatië geen medische hulp kreeg. Het AIDA-rapport vermeldt dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers wettelijk gewaarborgd is. Deze toegang omvat spoedeisende hulp, noodzakelijke behandelingen en de behandeling van mentale stoornissen (AIDA, p. 91). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Kroatië een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben of zou leiden tot de conclusie dat opvangvoor-zieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Kroatië in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat in het geval van de betrokkene de in Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen niet zouden volstaan.

We merken in deze verder op dat de Kroatische autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Kroatië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn

hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Kroatië niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Kroatische autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20(5) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomst-documenten.

De huidige gezondheidsomstandigheden naar aanleiding van het COVID-19 virus onttrekken betrokkene niet aan zijn verplichtingen gebonden aan deze beslissing. Niettemin wordt er rekening gehouden met deze omstandigheden en worden alle noodzakelijke maatregelen gevolgd. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Kroatische autoriteiten."

1.6. Op 13 januari 2023 treft verweerder een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats

1.7. Verzoeker dient op 26 januari 2023 twee verzoekschriften in waarin hij bij dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden akte vordert. Bij arrest nr. 284 218 van 31 januari 2023 en arrest nr. 284 292 van 3 februari 2023 worden deze vorderingen verworpen.

1.8. Op 3 april 2023 wordt verzoeker vrijgesteld door de raadkamer.

2. Over de rechtspleging

2.1. Artikel 39/68-2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), luidt als volgt:

"Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften."

2.2. Met toepassing van artikel 39/68-2, eerste lid van de Vreemdelingenwet worden de beroepen met rolrs. X en X van rechtswege gevoegd.

2.3. In het proces-verbaal van de terechtzitting werd het volgende opgenomen:"

"De zaken X en X (volgnr. 10) worden samen opgeroepen en behandeld, waarbij de voorzitter erop wijst dat artikel 39/68-2 van de wet van 15 december 1980 hierop van toepassing is. De verzoekende partij wenst niet af te wijken van de in deze wetsbepaling voorziene regeling en is het bijgevolg eens met de vaststelling dat zij wordt geacht afstand te doen van het beroep met rolnummer X en enkel het beroep met rolnummer X ten gronde wordt behandeld."

2.4. De verzoekende partij wordt derhalve geacht afstand te doen van het verzoekschrift met rolnummer X.

3. Onderzoek van het beroep met rolnummer X

3.1. In een enig middel werpt verzoeker op :

"(...)

Schending van:

- het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, houdend het beginsel van redelijkheid en proportionaliteit en de verplichting alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen, zorgvuldigheidsbeginsel, schending die machtsafwending en machtsoverschrijding inhoudt,
- de artikelen 51/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen,
- de artikelen 3.2, 16, 17 en 18 (1) van de EU-Verordening 604/2013 van de Raad van 18 februari 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bijeen van de lidstaten wordt ingediend,
- de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en
- artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie”.

Hij betoogt als volgt:

“A. IN RECHTE

Artikel 3 EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”;

Volgens de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, verbiedt deze bepaling in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.SS/België en Griekenland). Het EHRM heeft in verschillende arresten geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 EVRM kan opleveren wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan de behandeling die in strijd zijn met artikel 3 EVRM. In deze omstandigheden, houdt artikel 3 EVRM in de verplichting de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM, 4 december 2008, Y/Rusland, EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, EHRM 30 oktober 1991, Vilvarah en cons./Verenigd Koninkrijk).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft deze verplichting bevestigd die op de lidstaat rust om, in die omstandigheden, de betrokkene niet naar het land te verwijderen waar hij een risico loopt om te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM of met artikel 4 van het Handvest (zie HvJ, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10).

Op basis van de formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen en de rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, moeten individuele beslissingen formele gemotiveerd, dwz dat “de motieven die de beslissing schragen in de beslissing zelf moeten worden opgenomen” en dat, volgens art. 3 van de Wet van 1991, “de motivering in de beslissing zelf de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze”. Om afdoende te zijn, moeten de motivering juist, pertinent, concreet, precies en volledig zijn.

Artikel 17.1 van de Verordening nr. 604/2013 van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) bepaalt dat:

“In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht”.

Artikel 3, §2, al. 2 van die Verordening bepaalt dat:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen”.

“IN CASU

☐ *Eerste onderdeel: schending van het artikel 17 van Dublin-Verordening en van de motiveringsplicht*

*In de bestreden beslissing, verwijst de verwerende partij naar het feit dat de eiser verklaarde:
(...)*

Dat zijn verklaringen niet afdoend concreet zouden zijn is bovendien niet relevant, gezien het formulier ingevuld bij de DVZ in het kader van de Dublin-procedure geen opportuniteit geeft om concrete en omstandige verklaringen af te leggen in verband met de aangehaalde problemen.

Tijdens deze pogingen om de grens tussen Bosnië en Kroatië over te steken, werd de eiser uit elkaar geslaagd, bedreigd met honden, beschoten. Zijn telefoon werd door politieagenten gestolen.

Deze feiten vormen behandelingen die in strijd zijn met het artikel 3 EVRM. Ze zijn reeds onderlopen.

De verwerende partij gaat bovendien echter geheel voorbij aan de realiteit voor verzoekers om internationale bescherming in Kroatië. Het is immers niet zo eenvoudig als de verweerder doet uitschijnen om een klacht in te dienen tegen de politiediensten van een onbekend land. Zijn telefoon werd gestolen, om de bewijzen van deze mishandelingen te vernietigen. Verzoeker sprak de taal niet en verbleef niet en is psychologisch en medisch kwetsbaar. De verklaringen van de verzoeker komen helaas volledig overeen met de beschikbare informatie (zie infra).

Echter wees de raadvrouw van verzoeker de verwerende partij op een videoreportage die de schrijnende, mensonterende en gewelddadige omstandigheden aan de Kroatische grenzen aan het licht brengt. In deze beelden kan men duidelijk zien, zonder enige twijfel of ruimte voor interpretatie, hoe migranten in elkaar geslagen worden. Verzoeker vraagt zich dan ook af welke "objectieve bewijsstukken" de verweerder dan wél zou accepteren? Haar inziens, is beeldmateriaal immers het beste bewijs, aangezien de Kroatische politie uiteraard geen attest zal opstellen waarin zij bevestigen dat zij migranten op onmenselijke wijze behandelen.

Verzoekende partij wenst bovendien verwijzen naar objectieve informaties over de situatie in Kroatië die aanwijzen dat er mishandelingen zijn van asielzoekers.

Volgens het verslag AIDA - Kroatië (bijgewerkt tot april 2022, p. 24 e.v.) veroordelen vele mensenrechtenactoren en -organisaties het politiegeweld tegen migranten aan de Kroatische grens. Volgens AYS en BVMN werden in 2021 meer dan 2.800 mensen het slachtoffer van illegale uitzettingen en politiegeweld, waaronder kwetsbare mensen, vrouwen, begeleide en niet-begeleide kinderen.

Het Europees Comité ter voorkoming van foltering en onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (CPT) heeft in december 2021 een verslag gepubliceerd over zijn bezoek aan Kroatië in augustus 2020. In dit verslag, dat ook is opgenomen in het AIDA-verslag (pp. 27-29), rapporteert het CPT over politiegeweld en mishandeling van migranten door Kroatische politieagenten.

Het CPT wijst erop dat "les mauvais traitements allégués consistaient en des gifles, des coups de pied, des coups de matraque ou des coups assénés avec d'autres objets contondants (par exemple, des crosses ou des canons d'armes à feu, des bâtons ou des branches d'arbre). Ils avaient été infligés intentionnellement soit au moment de l'« interception » et de la privation de liberté de fait à l'intérieur du territoire croate (à savoir de quelques kilomètres à une cinquantaine de kilomètres ou plus de la frontière), soit au moment de leur renvoi au-delà de la frontière en Bosnie-Herzégovine. Dans un grand nombre de cas, les personnes interrogées présentaient des lésions corporelles récentes que les deux médecins légistes de la délégation ont estimé compatibles avec leurs allégations, selon lesquelles elles avaient été maltraitées par des policiers croates (par exemple, il est fait référence à des hématomes caractéristiques dans le dos suivant deux lignes parallèles entre elles, totalement compatibles avec des coups de matraque ou de bâton".

Het rapport vervolgt met getuigenissen van migranten die onmenselijk en vernederend zijn behandeld door Kroatische politieagenten: " Certains ont été contraints de marcher pieds nus à travers la forêt jusqu'à la frontière et jetés dans la rivière Korana qui sépare la Croatie de la Bosnie-Herzégovine, alors que leurs mains étaient toujours entravées par des menottes en plastique. D'autres ont également affirmé avoir été renvoyés en Bosnie- Herzégovine en sous-vêtements et, dans certains cas, entièrement nus. Un certain nombre de personnes ont également déclaré qu'après avoir été arrêtées, et alors qu'elles gisaient au sol, certains policiers croates avaient tiré et déchargé leur arme à côté d'elles".

Na de publicatie van dit rapport verklaarde Amnesty International dat " les faits de violence et les abus répertoriés dans ce rapport relèvent de pratiques systématiques et délibérées conçues pour punir les personnes qui essaient de franchir la frontière. Ils peuvent s'apparenter à des actes de torture et d'autres traitements cruels, inhumains ou dégradants de la part des autorités croates ".

In 2019 bevestigde de Kroatische president zelf op de Zwitserse televisie dat grenspolitie geweld gebruikt en dat "est évident qu'il y a un peu de violence lorsque des personnes sont expulsées »

In februari 2021 meldde de Deense Vluchtelingenraad dat twee vrouwen seksueel waren misbruikt, gedwongen zich uit te kleden en bedreigd met verkrachting door Kroatische politieagenten⁸. Hoewel het Ministerie van Binnenlandse Zaken de beschuldigingen ontkende, verklaarde de Commissaris voor de Mensenrechten van de Raad van Europa dat "deze herhaalde beschuldigingen een diepgewortelde praktijk van collectieve uitzettingen en slechte behandeling van migranten aan het licht brengen".

Meer recentelijk, in september 2022, riep de Zwitserse Organisatie voor Vluchtelingenhulp (OSAR) Zwitserland op de overdrachten naar Kroatië en Bulgarije stop te zetten. De organisatie uitte namelijk haar bezorgdheid over het systematische gebruik van geweld tegen migranten, dat door de autoriteiten wordt getolereerd.

a) Pushbacks

Recent maakte VRT een podcast- en videoreportage die de schrijnende, mensonterende en gewelddadige omstandigheden aan de Kroatische grenzen aan het licht brengt. Samenvattend stellen de VRT-journalisten Mieke Strynckx, Bjorn Van Keer en Majd Khalifeh:

"Kroatië pakt systematisch migranten en vluchtelingen op die de landsgrenzen zijn overgestoken en zet hen terug de grens over. Dat gebeurt zonder dat ze de kans krijgen om asiel aan te vragen, en dat is in strijd met het internationaal recht. Vaak gaat dat bovendien gepaard met flink wat geweld."

De VRT-reportage maakt duidelijk, aan de hand van talrijke getuigenissen van migranten en ngo-personeel, dat Kroatië zich inderdaad schuldig maakt aan illegale push-backs. Migrant die gevonden worden op het Kroatische grondgebied, worden stevast teruggebracht naar Bosnië Herzegovina, zelfs indien zij duidelijk maken een verzoek voor internationale bescherming te willen indienen.

"We mogen mee met de teams van de Danish Refugee Council naar het grensgebied. In het dorp Velika Kladusa, pal op de grens, vinden we op een heuvel in het bos een kampje met 40 mannen uit Bangladesh. Ze hebben zelf tenten gebouwd met plastic zeilen en takken uit het bos. Ze koken op vuurtjes die ze aansteken met piepschuim.

Elk van de mannen heeft al talloze keren proberen over te steken. Telkens pakt de Kroatische politie hen op, neemt al hun bezittingen af, en zet hen weer de grens over. De laatste keer werden ze vastgehouden, vertellen ze, ze moesten op de grond liggen en zwijgen, als ze een kik gaven werden ze hard op het hoofd gestampt en geslagen. Eén man toont foto's: zijn rug is bont en blauw geslagen, zijn oor bloedt. Nog een andere heeft een gekloven lip en een hondenbeet in zijn schouder.

(...)

Hij vroeg asiel aan, zei dat hij een vluchteling was en geen migrant, maar toen vroeg de politie bewijzen. "Jullie hebben mijn originele documenten al een vorige keer afgepakt", zei Mohammed. "Hoe moet ik dan bewijzen wie ik ben?" Hij vroeg een advocaat, maar werd in de plaats daarvan de grens overgezet naar Bosnië.

(...)

We ontmoeten ook Mina, een jonge Afghaanse vrouw van 19. Samen met haar man is ze net teruggedreven door de Kroatische politie, ook zij zijn alles kwijt. Vier maanden geleden hadden ze een erg traumatische ervaring. Ze was toen 15 weken zwanger. Ze werd zo hard geslagen door Kroatische agenten, zegt ze, dat ze bloed en vocht begon te verliezen. Uiteindelijk raakte ze de baby kwijt, vertelt ze."

Hoewel de journalisten zich voornamelijk baseren op getuigenissen, dient te worden vastgesteld dat hun verhalen opvallend gelijklopend zijn:

"Of wat de migranten vertellen tot in alle details klopt, kunnen we onmogelijk verifiëren. Maar de verhalen zijn opvallend gelijklopend, en zijn verspreid. Iedereen die we tegenkomen heeft wel al eens iets dergelijks meegemaakt."

Volgens de directeur van Danish Refugee Council in Bosnië:

“Nicola Bay is directeur Bosnië bij de hulporganisatie Danish Refugee Council. Zijn teams verzamelden dit jaar al zeker 1.200 getuigenissen over illegale pushbacks . Vorige zomer - toevallig of niet in volle coronacrisis, toen de wereld met de pandemie bezig was - waren het er zelfs nog een pak meer, tot 1.500 of zelfs 2.000 per maand .”

Zowel de Kroatische als de Europese ombudsdienst trokken reeds aan de alarmbel:

“Ook de Kroatische ombudsdienst sloeg al alarm, en vraagt een ernstig onderzoek van de Kroatische regering. In het rapport van de ombudsvrouw staat een brief afgedrukt van een politiemann die vertelt hoe hij door zijn oversten verplicht wordt migranten terug te drijven, hij getuigt ook dat daar vaak geweld bij komt kijken.

Ook de Europese ombudsdienst onderzoekt de zaak. Verschillende mensenrechtenorganisaties, onder wie de VN, hebben de pushbacks en het geweld al herhaaldelijk veroordeeld . Intussen loopt er ook een zaak voor het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in Straatsburg.”

InfoMigrants verzamelde gelijkaardige getuigenissen, en kaart het geweld en de pesterijen van de Kroatische politie aan: “Pushbacks practices persisted throughout 2021 as reported by many organisations such as the Danish Refugee Council (DRC), the Border Violence Monitoring Network (BVMN), Are You Serious? (AYS), the Centre for Peace Studies (CPS) and Welcome! Initiative’.

According to the Danish Refugee Council (DRC), 9,114 persons have been pushed back from Croatia to Bosnia and Herzegovina (BiH) in 2021, including vulnerable categories (UASC, families with children, women) out of which a significant number of individuals were subject to chain refoulement. According to DRC citizens of following countries were pushed- back: Pakistan (3613), Afghanistan (3418), Bangladesh (726), Iraq (160), Morocco (151), Eritrea (102), India (87), Turkey (83), Egypt (68), Nepal (66) and others (640). UNHCR data further indicates that 928 persons were pushed back from Croatia to Serbia.”

ECRE kaart deze zorgwekkende praktijk uitgebreid aan in haar meest recente landenrapport:

“The section below provides an overview of reports and sources of border practices carried out by national authorities in 2020 based on information provided by testimonies, NGOs, human rights bodies, UN bodies, media and other relevant actors in the asylum field. They confirm that over 18,400 persons have been refused access to the territory, while some of them were also denied access to the asylum procedure, including vulnerable groups such as children. This refers to 16,425 push backs from Croatia to Bosnia and Herzegovina (BiH) according to DRC, and 1,975 push backs from Croatia to Serbia according to UNHCR Serbia. These incidents also raise serious concerns over the level of violence and the use of force by national law enforcement authorities.”

Amnesty International rapporteert eveneens dat verzoekers om internationale bescherming de toegang tot de asielpprocedure ontzegd wordt:

“Many asylum-seekers entering the country irregularly continued to be denied access to asylum. Aid organizations documented over 15,000 cases of pushbacks and collective expulsions, frequently accompanied by violence and abuse. In May, in one of the most serious incidents, 16 migrants reported being handcuffed and restrained, tied to a tree, and then severely beaten and tortured by police in black uniforms and balaclavas. Several men suffered serious injuries and trauma. The UN refugee agency, UNHCR, and the Special Rapporteurs on the human rights of migrants and on torture urged Croatia to immediately investigate the reports, while the European Commission announced a monitoring mission to look into Croatia’s border activities. In August, the Council of Europe’s Committee for the Prevention of Torture conducted a rapid reaction visit to Croatia to examine the treatment of migrants and asylum-seekers by the Croatian police. The report was not published by the end of the year.”

Het probleem is ook op heden nog aan de orde:

““What we fear the most is another escalation of pushbacks. A lot will depend on EU migration policies, which are not going in the right direction, and we see proposals to legalise internal pushbacks,” Sara Kekuš of the Centre for Peace Studies (CMS) told N1 television on Sunday.

She said the "intensity of violence at the Croatian border has decreased, but we still see illegal deportations ," adding that 2,600 cases of illegal deportation were recorded in the first eight months of 2022.

"Unfortunately, we see that the concrete practices at the border have not changed ," Kekuš said, but added that this was not "unique to Croatia."

In separate comments, Prime Minister Andrej Plenković said in an interview for the German magazine Focus, carried on the government's website, that there would be no violent pushbacks against migrants.

"We train our police in accordance with national and European legislation, and we have looked into all incidents that were not in line with that."

He said Croatia has 6,000 police officials deployed along its 1,300-km border with Bosnia, Serbia, and Montenegro.

Western media reports published in the autumn of 2021 alleged that Croatia's border police and men in balaclavas had subjected asylum seekers and migrants to mistreatment, including beating, detention, and confiscation of property ."

Hoewel de Kroatische autoriteiten halsstarrig ontkennen dat er sprake is van een systematisch probleem, blijkt het tegendeel uit de beschikbare informatie:

"Migrants are being arbitrarily detained and tortured and then forced back across Europe's borders -- these are allegations contained in a new report from the Dutch investigative journalism network Lighthouse Reports.

The network has collaborated with several big European media houses and broadcasters, including France's Le Monde newspaper, Germany's new's magazine Der Spiegel, German state broadcaster ARD, Swiss Radio and Television SRF, Sky News, and Radio Free Europe, and published their report on December 8.

European governments have repeatedly denied allegations of forcing migrants back accross their borders, its border, yet a series of exposés from Lighthouse and their partners purport to show that illegal pushbacks at Europe's borders have and are "continuing regardless" to take place.

(...)

"The full extent of the human cost and the damage to the rule of law that this campaign inflicts is still being uncovered," states a press release from Lighthouse Reports. However, they claim to have already gathered "hundreds of witnesses [who] have testified to the existence of 'black sites' --clandestine detention centers -- where refugees and migrants are denied the right to seek asylum and held prior to being forced back."

The allegations center around the actions of security forces in Bulgaria, Hungary and Croatia. Here, Lighthouse Reports says that authorities there are "using secret facilities to systematically detain people seeking refuge before illegally deporting them, in what has been denounced as a clear violation of international law. "

The report depicts a photo where migrants appear to be held in a kind of "derelict cage-like structure in Bulgaria, sometimes for days at a time." Other migrants are allegedly held for "hours in overcrowded and dangerously hot vans in Croatia , and still others "held in containers and at an isolated petrol station in Hungary."

(...)

Although the EU has frequently expressed concern over the allegations of illegal treatment of people crossing borders to claim asylum, "this has not stopped it from providing money to the border authorities responsible," according to Lighthouse. "Bulgaria has received €320 million in recent years, Croatia €163 million and Hungary €144 million."

Lighthouse investigators say they followed the EU money trail and claim they can "link EU funding directly to the secret detention and pushbacks we have documented." According to them, the Bulgarian border force renovated the police station at Sredets with €170,000 of EU funds in 2017."

Het Europees Comité tegen Foltering, ten slotte, rapporteerde eveneens dat het op systematische wijze mensenrechtenschending kon vaststellen, en dat het comité ook na de monitoring-periode geloofwaardige, gelijkaardige klachten bleef ontvangen:

"[...] The allegations of severe physical ill-treatment and other abuses inflicted by police officers on intercepted migrants in the remit of the "Koridor" operation must be addressed immediately. The delegation's forensic medical findings include, in many instances, injuries indisputably compatible with police ill-treatment, such as characteristic "tramline" hematomas to the back of the body, which could only have been sustained as a result of the infliction of truncheon/stick blows. Further, other aspects of the treatment of migrants such as their transportation in cramped and unsafe conditions, ignoring their asylum requests and denying them access to the fundamental safeguards to which they are legally entitled, are practices that have no place in a State that respects its human rights commitments and abides by the rule of law.

63. To these concerns must be added the fact that, in the period since the visit, the CPT has continued to receive credible allegations of severe ill-treatment of exactly the same nature as that established by its delegation during the visit. By way of example, on 16 October 2020, the Committee received very detailed allegations, supported by new photographic material, concerning the recent ill-treatment by Croatian police officers of a number of migrants who credibly claim to have been subjected, inter alia, to multiple baton blows. They also stated that they had been subject to verbal abuse and degrading treatment such as being forced to walk across the border into BiH in only their underwear. The delegation's forensic medical experts have provided the CPT with their expert analysis of some of that new photographic material and have concluded that, just as had been found during the visit, the injuries shown are compatible with the police ill-treatment alleged. That such practices should persist several months after the CPT's delegation shared its own findings with the Croatian authorities at the highest political levels is simply unconscionable.

64. The CPT's report also shows clearly that there are no effective accountability mechanisms in place to identify the perpetrators of alleged acts of ill-treatment. Further, there is still no independent police complaints body to undertake effective investigations into cases of alleged ill-treatment by law enforcement officials and tolerance of ill-treatment by senior officers. Further, the report highlights profound deficiencies in the thoroughness and independence of those investigations which have been carried out.

It is also evident that there is currently no effective monitoring mechanism capable of examining push-back operations, as the work of the NPM has been hindered and there is not, and never has been, any "independent border monitoring mechanism".

De verklaringen van de verzoeker komen aldus volledig overeen met de beschikbare informatie. Hij werd in Kroatië op verschrikkelijke wijze mishandeld. Zodanig erg, dat hij er vandaag nog dagelijks de gevolgen van draagt.

Bestreden beslissing beweert dat de situatie van de eiser niet vergelijkbaar is, gezien hij zal terugkeren na een Dublin-overdracht. Dit betekent niet dat er geen spraak is van push back.

In een besluit van 13 april 2022 heeft de Raad van State van Nederland een besluit tot terugkeer naar Kroatië nietig verklaard omdat er ernstige aanwijzingen waren dat onderdanen die door Kroatië uit andere lidstaten waren overgenomen en die zich op een bepaalde afstand van de grens op het grondgebied bevonden, ook aan terugkeerprocedures waren onderworpen.

Dat de Raad van State heeft geconcludeerd dat de uitzettingen in Kroatië een fundamentele systeemfout vormen die de bijzonder hoge drempel van ernst bereikt:

"Gelet op de door de vreemdeling ingeroepen rapporten over de pushbacks in Kroatië, zoals beschreven onder 3.1. en volgende van deze uitspraak, moet worden geoordeeld dat de pushbacks in Kroatië een fundamentele systeemfout zijn in de asielprocedure van dat land, die de bijzonder hoge drempel van

zwaarwegendheid bereikt. Uit die rapporten blijkt namelijk dat de pushbacks in Kroatië niet incidenteel, maar al geruime tijd en op grote schaal plaatsvinden”.

De Nederlandse Raad van State gaat verder en stelt dat uit de algemene informatie - die door de staatssecretaris niet is bestreden - blijkt dat refoulementen niet alleen aan de grens plaatsvinden, zoals verweerder stelt, maar ook binnen Kroatië:

" Uit de brief van VWN, 'Kroatië - Dublinterugkeerders en statushouders', van 16 maart 2021 volgt verder dat pushbacks niet alleen aan de grenzen plaatsvinden, maar ook plaatsvinden bij vreemdelingen die zich in het grensgebied of verder op het grondgebied van Kroatië bevinden. Deze informatie heeft de staatssecretaris niet bestreden”.

De Nederlandse staat was in de zaak van mening dat de kwestie van refoulement niet relevant is voor personen die in het kader van Dublin worden teruggestuurd, aangezien zij naar Kroatië worden teruggestuurd op basis van een overnameovereenkomst. De Raad van State op dit punt de staatssecretaris niet heeft gevolgd. De Raad van State heeft aangevoerd dat er niet langer van kan worden uitgegaan dat Kroatië zijn internationale verplichtingen zal nakomen, aangezien er ook refoulementen plaatsvinden voor buitenlanders die door Kroatië uit andere EU-lidstaten worden overgenomen:

“[...] Er zijn wel concrete aanknopingspunten dat de staatssecretaris niet meer van het vermoeden kan uitgaan dat Kroatië ten aanzien van de vreemdeling aan zijn internationale verplichtingen zal voldoen. De informatie onder 6.3. van deze uitspraak bevat namelijk serieuze aanknopingspunten dat pushbacks ook plaatsvinden bij vreemdelingen die - al dan niet na eerdere intrekking van hun asielverzoek in Kroatië – door Kroatië opnieuw zijn toegelaten vanuit andere EU-lidstaten en bij vreemdelingen die zich op afstand van de grens op het grondgebied van Kroatië bevind”.

Hij gaat verder:

“Gelet hierop en omdat overgedragen Dublinclaimanten zich in de regel als asielzoekers vrij op het grondgebied van Kroatië kunnen bewegen (zie artikel 7, eerste lid, van de Opvangrichtlijn), had de staatssecretaris nader onderzoek moeten doen naar het risico voor overgedragen Dublinclaimanten om door Kroatië te worden uitgezet zonder behandeling dan wel tijdens de behandeling van hun asielverzoek. Gegeven de aard, de omvang en de duur van de in deze zaak spelende fundamentele systeemfout, die de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt, kan het ontbreken van informatie over de situatie van Dublinclaimanten na overdracht aan Kroatië niet voor risico van de vreemdeling komen”

Dat de Nederlandse Raad van State van mening is dat er een grondiger onderzoek had moeten plaatsvinden naar het problematische gebruik van pushbacks.

Een Duitse rechtbank kwam tot dezelfde conclusie in een beslissing van 25 februari 2022, waarin zij oordeelde dat er ernstige aanwijzingen waren dat een aanvrager van internationale bescherming het risico liep dat zijn recht op asiel niet zou worden geëerbiedigd;

Dat de Duitse administratieve rechtbank (Verwaltungsgericht) te Braunschweig in een uitspraak van 25 februari 2022 eveneens heeft vastgesteld dat het Kroatische asielsysteem systeemgebreken vertoont op het gebied van refoulement en dat van de Kroatische autoriteiten individuele garanties moeten worden verkregen om ervoor te zorgen dat personen die naar Dublin worden teruggestuurd niet worden onderworpen aan indirecte refoulement:

"31. Für solche systemischen Schwachstellen im kroatischen Asylsystem spricht, dass es an der kroatischen EU-Außengrenze seit Langem und in erheblichem Umfang zu gewaltsamen "Push-backs", dem Abdrängen von Asylbewerbern nach Serbien oder Bosnien-Herzegowina, kommt. Ook Kettenabschiebungen nach Bosnien-Herzegowina von Österreich, Italien oder Slowenien aus sind hinreichend belegt. Jedenfalls ohne individuelle Zusicherung von Seiten der kroatischen Behörden ist nicht sichergestellt, dass im Wege des Dublin-Verfahrens an Kroatien rücküberstellte Antragsteller nicht ebenfalls Opfer gewaltsamer Kettenabschiebungen nach Bosnien-Herzegowina werden und ihr Recht auf Asylantragstellung dadurch vereitelt werden wird."

--

"Deze systemische zwakheden van het Kroatische asielsysteem worden benadrukt door het feit dat er aan de buitengrens van Kroatië met de EU al lange tijd een patroon van gewelddadige uitzetting van

asielzoekers naar Servië of Bosnië en Herzegovina bestaat. Kettingdeportaties naar Bosnië en Herzegovina vanuit Oostenrijk, Italië of Slovenië zijn ook goed gedocumenteerd. In elk geval is er zonder individuele garanties van de Kroatische autoriteiten geen garantie dat asielzoekers die in het kader van de Dublin-procedure naar Kroatië worden teruggestuurd, niet ook het slachtoffer worden van gedwongen kettinguitzettingen naar Bosnië-Herzegovina en dat hun recht om asiel aan te vragen daardoor niet wordt uitgeoefend" (vrije vertaling uit het Duits).

Voorts heeft het Verwaltungsgericht verklaard dat er geen aanwijzingen zijn dat Dublinterugkeerders gunstiger worden behandeld dan andere aanvragers van internationale bescherming - anders dan verweerster in de bestreden beschikking beweert:

"45. Es kann entgegen der bisherigen Annahme vieler Verwaltungsgerichte (...) nicht davon ausgegangen werden, dass die dargestellten massiven Menschenrechtsverletzungen Dublin-Rückkehrer nicht betreffen.

Denn zu den zahllosen dokumentierten gewaltsamen und entwürdigenden Übergriffen und der Verweigerung des Rechts auf Asylantragstellung kam es nicht nur unmittelbar nach illegalen Grenzübertritten von Serbien oder Bosnien-Herzegovina aus maar ook in steden, waar de migranten al meerdere dagen in het land verblijven, en ook dan, wanneer zij al eerder in andere EU-landen zoals Slovenië, Italië of Oostenrijk waren gevorderd en daarvandaan weer werden teruggestuurd.

--

"In tegenstelling tot wat veel administratieve rechtbanken hebben aangenomen, kan niet worden aangenomen dat de massale schendingen van de mensenrechten die hebben plaatsgevonden, geen gevolgen hebben voor de repatrianten uit Dublin.

De talrijke gedocumenteerde gewelddadige en vernederende mishandelingen en de ontzegging van het recht om asiel aan te vragen vonden niet alleen onmiddellijk na de illegale grensoverschrijding vanuit Servië of Bosnië-Herzegovina plaats, maar ook in gevallen waarin de migranten al verscheidene dagen in het land waren, of zelfs wanneer zij al ver waren gevorderd tot in andere EU-landen zoals Slovenië, Italië of Oostenrijk en van daaruit waren teruggestuurd" (vrije vertaling uit het Duits).

Dat het Verwaltungsgericht ook verklaarde dat het hier niet ging om geïsoleerde handelingen van politieagenten, maar om aanvaarde terugvalpraktijken op hoge plaatsen, toont aan dat het hier gaat om een systematisch falen dat leidt tot onmenselijke en vernederende behandeling in strijd met artikel 3 EVRM en artikel 4 EU-Handvest:

"47. (...) Aus den genannten Erkenntnismitteln wird zudem ersichtlich, dass es sich bei den gewaltsamen Rückschiebungen nicht um eigenmächtige Übergriffe einzelner Polizeibeamter handelt, maar dat de Abdrängen der Migranten nach Bosnien-Herzegovina enteder tatsächlich einer internen Weisungslage entspricht oder jedenfalls von den vorgesetzten Stellen nicht effektiv verhindert bzw. sanktioniert wird".

Het bovenstaande bewijs toont ook aan dat de gedwongen deportaties geen willekeurige handelingen van individuele politieagenten waren, maar dat de deportatie van migranten naar Bosnië en Herzegovina in feite in overeenstemming was met interne richtsnoeren of althans niet daadwerkelijk werd verhinderd of bestraft door hogere autoriteiten" (vrije vertaling uit het Duits).

De diversiteit van de genoemde bronnen, hun eensgezindheid ten aanzien van de uiterst problematische situatie in Kroatië en de contrasterende houding van de Europese staten ter zake, er op zijn minst toe zouden moeten leiden dat de Belgische autoriteiten worden gewantwoord en dat meer aandacht wordt besteed aan de verificatie van de informatie waarover zij beschikken, quod non in casu.

Dit is des te meer het geval daar verzoeker zelf het voorwerp is geweest van geweld en terugdringing aan de grens;

Gelet bovendien op het feit dat de verzoeker zelf het slachtoffer werd van de gruwelijke praktijken die aldaar plaatsvinden, kan niet van haar verwacht worden dat zij in Kroatië een eerlijke behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming zal kennen. Immers, de asielprocedure is gebaseerd op wederzijds vertrouwen. Vertrouwen is nu net hetgeen dat de verzoekster totaal niet heeft in de Kroatische autoriteiten. Gelet ook op de angst en de stress die oog in oog zitten met Kroatisch overheidspersoneel voor haar zou meebrengen, dient te worden besloten dat zij niet naar dit land teruggestuurd kan worden.

b) De asielprocedure

De beschermingsgraad in Kroatië is, volgens het laatste ECRE rapport, zeer laag:

"The number of applicants for international protection in 2021 increased significantly from 1,932 in 2020 to 3,039 applicants in 2021. Although detailed statistics were not made available by national authorities, the recognition rate remained low as only 68 refugee statuses were granted in the course of 2021. Croatia continues to be a transit country as the majority of applicants for international protection leave Croatia to other countries and abandon their cases, resulting in a suspension of their procedure in 75.35% of the cases."

Juridische hulp en bijstand blijkt te worden gewaarborgd door hulporganisaties en ngo's, en niet door de Kroatische overheid.

Amnesty International rapporteerde overigens vorig jaar:

"In November, Parliament adopted changes to the Law on Foreigners that, according to NGOs, could restrict the rights of asylum-seekers and migrants and potentially criminalize legitimate acts of solidarity."

En ook de bevindingen van het CPT zijn hier relevant:

"The allegations of severe physical ill-treatment and other abuses inflicted by police officers on intercepted migrants in the remit of the "Koridor" operation must be addressed immediately. The delegation's forensic medical findings include, in many instances, injuries indisputably compatible with police ill-treatment, such as characteristic "tram-line" hematomas to the back of the body, which could only have been sustained as a result of the infliction of truncheon/stick blows. Further, other aspects of the treatment of migrants such as their transportation in cramped and unsafe conditions, ignoring their asylum requests and denying them access to the fundamental safeguards to which they are legally entitled, are practices that have no place in a State that respects its human rights commitments and abides by the rule of law."

c) De omstandigheden in opvangcentra

Uit het AIDA-rapport van 2021²⁷ blijkt dat er problemen zijn met betrekking tot de opvang van verzoekers om internationale bescherming:

"In second quarter of 2020, the NGO Rehabilitation Centre from Stress and Trauma raised concerns about the reception conditions of applicants for international protection. These included the lack of effective identification mechanisms for possible torture victims; restricted freedom of movement to prevent the spread of COVID-19; suspended integration activities; and restricted access to education for those young applicants who are outside the regular educational system." (p. 79)

"During the pandemic, CRC's activities with applicants were significantly reduced, especially with adults. In agreement with the head of the Reception Centres it was decided that the following activities would continue: reception and accommodation of applicants (including distribution of hygiene items and other necessities), psychosocial support, providing assistance with TV and online classes for children attending local schools and assistance in learning and homework, arranging the environment around Reception Centre and interior of the Centre, increased care for personal hygiene of applicants and medical assistance according to MDM's instructions and procurement of medicines. Focus was also given to the hygiene within the premises of the Reception Centre. Joint activities for adults such as creative workshops, Croatian language workshop, football, gym, technical workshop, various health and hygiene workshops and participation of applicants in local community events were completely suspended as directed by the head of the Reception Centre and the Ministry of Interior. During the year, it was noticed by CRC that applicants were missing those activities because activities had helped them to expand their social network and contributed to strengthen their self-esteem, control and responsibility. CRC noticed that; due to the new circumstances, applicants were more insecure about their future life.

AYS reported that they had access to the Reception Centre until 17 March 2020, after which all providers of activities who have signed agreements with the Ministry of Interior had to suspend their activities in the Centre due to the spread of COVID 19. Upon expiration of the agreement signed between AYS and the Ministry of Interior, in August 2020, the agreement was not extended due to epidemiological measures in place. Also AYS stressed that due to epidemiological situation and measures in place, lack of integration

activities and support for asylum seeking children when integrating into the school system, was observed. Another problem, reported by AYS was the lack of free internet services (WiFi) within centres, after the introduction of epidemiological measures. Before that, applicants had usually used the wifi, which in practice, was available in the hallways, which was not possible after the spread of COVID 19.” (p. 81)

In casu, heeft de eiser één maand in een centrum verbleven, waar hij geen toegang krijgt tot medische hulp. Door zijn problemen aan de tanden, mocht hij niet meer eten. Hij kreeg geen steun, noch medisch, noch psychologisch.

d) Dublin transfers

Wat betreft de situatie van personen die in het kader van een Dublin-procedure vanuit een andere lidstaat naar Kroatië worden teruggestuurd meldt het AIDA-rapport:

“As for transfers to Croatia, the Swiss Federal Administrative Court issued a reference judgment ordering the determining authority to examine the existence of systemic deficiencies and the general situation in Croatia in 2019 . Since then, some cases were sent back to the determining authority for further clarification, e.g. regarding access to healthcare for single men, while other cases involving families with health issues were rejected. The Swiss Court generally takes into consideration reports of push-backs, in particular in the context of “take charge” cases because the applicant needs to have access to the asylum procedure. In the context of “take back” requests, i.e. where an application for international protection has already been lodged, it is generally assumed that the applicant will not be pushed back. Diverging opinions have also been reported in the Netherlands. While the Regional Court Den Bosch ruled in 2020 that the principle of mutual trust no longer stands with Croatia due to extensive evidence of push-backs , the Council of State considered in July 2021 that the principle of mutual trust should apply to transfers to Croatia.

(...)

In a report published in February 2019, Médecins du Monde highlighted that mental health support is especially lacking for applicants returned to Croatia under the Dublin Regulation, who are reportedly facing a lower quality of life than other asylum applicants.”

Dit komt overeen met de verklaringen van de eiser, die legde uit geen steun te hebben gekregen na zijn terugkeer uit Duitsland.

Indien de eiser zou verwijderd worden, zou hij voor de tweede keer het voorwerp maken van een Dublin-terugkeer. De verwerende partij heeft geen rekening gehouden met dit element.

e) De situatie van personen met internationale beschermingsstatus

Ook personen met een internationale beschermingsstatus bevinden zich zonder meer in een precarie situatie. Een voorbeeld hiervan was de covid-19 pandemie:

“Due to COVID-19 restrictions, access to asylum-seekers’ accommodation centres was restricted, forcing NGOs providing free legal aid and psycho-social support to stop their work. Refugees who had received international protection as well as those whose applications had been rejected were not allowed to stay in the centres during lockdown. They received no government support, and some were left homeless .”

Ook zijn migranten in Kroatië het slachtoffer van discriminatie:

“The Ombudsperson affirmed that the Anti-Discrimination Act entered into force ten years ago. The Anti-Discrimination Act addresses acts of discrimination on the grounds of gender race, ethnicity or skin colour and nationality. However, discrimination against Roma, Serbs and migrants, is pervasive and most common in the area of labour, followed by access to goods and services, public information and the media.”

Dit wordt eveneens bevestigd in het AIDA-rapport:

“The Centre for Peace studies (CPS) reported that in 2021, beneficiaries of international protection encountered a number of institutional barriers as well as discrimination practices in exercising their rights.

CPS pointed out that the health crisis due to COVID-19, affected beneficiaries specially regarding employment opportunities as they get fired more often due to reduced business activities of their employers. This is an additional problem to those already in place – i.e. underpaid jobs, precarious jobs conditions, problematic and often short-term employment contracts . Furthermore, CPS reported problems relating to the language barrier, the access to the healthcare system, delays in preparatory classes for children and the access to the housing system. CPS also reported problems in the recognition of qualifications and nostrification of diplomas when persons have documents proving their education, as well as a lack of customised procedures for recognition of qualifications when they do not have documents.”

Ook integratie van personen met een beschermingsstatus blijft een zeer heikel punt:

“Limited integration: Similarly to previous years, beneficiaries of international protection face significant challenges in exercising their rights. The most important issues still relate to the language barrier as well as the access to health care, employment, education and housing. Although the previous Integration Action Plan expired at the end of 2019, a new Integration Action Plan was still not adopted in 2021.”

f) Conclusie

Uit de aangehaalde bronnen volgt dat de eiser zich in een precaire verblijfstoestand zou vinden indien zij naar Kroatië gestuurd zou worden.

Kortom, terugzending van verzoeker naar Kroatië zou ontegenzeggelijk het risico inhouden dat zij wordt onderworpen aan een onmenselijke en vernederende behandeling, in strijd met artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Verweerder, die is overgegaan tot een gedeeltelijke lezing van de informatie waarover hij beschikte en van de recente publiek beschikbare informatie, heeft zijn zorgvuldigheidsplicht geschonden en zijn beslissing niet naar behoren gemotiveerd, zulks in strijd met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en met artikel 62 van de wet van 15 december 1980.

Voor zover verweerder zich ertoe beperkt te verklaren dat verzoeker toegang zal kunnen krijgen tot de internationale beschermingsprocedure, tot de rechter, tot rechtsbijstand en tot de gezondheidszorg, terwijl alle recente bronnen het tegendeel lijken te bevestigen, heeft zij haar beslissing niet naar behoren gemotiveerd, in strijd met het vereiste van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen.

Kortom, gelet op de bovengenoemde informatie zijn er "ernstige redenen " om aan te nemen dat de asielpcedure en de voorwaarden voor de opvang van asielzoekers in Kroatië "stelselmatig tekortschieten ", hetgeen "een risico van onmenselijke of vernederende behandeling " inhoudt in geval van terugkeer van de verzoeker naar dat land.

Het genomen besluit moet worden opgeschort en vervolgens nietig worden verklaard.

☐ *Tweede onderdeel: schending van het artikel 17 van Dublin-Verordening en van de motiveringsplicht*

In de bestreden beslissing, verwijst de verwerende partij naar het feit dat de eiser verklaard:

(...)

De eiser lijdt aan problemen met zijn tanden, maar ook aan stress, hoofdpijn, zenuwachtigheid, vermindert eetlust, maagklachten en regurgitatie. Medische onderzoeken zijn bezig en de eiser krijgt medicatie en psychologische opvolging in het gesloten centrum (stuk 3).

Zelf als dit medische attest niet aan de verwerende partij gecommuniceerd werd, moet Uw Raad rekening houden met deze omstandigheden die fundamenteel zijn om de situatie van de eiser te beoordelen. De RvS heeft inderdaad geoordeeld, in een arrest nr 252.462 van 17 december 2021 dat Uw Raad moet rekening houden met elementen die van hoger belangrijk zijn in het kader van zijn beoordeling van de legaliteit van de beslissing, zelf als deze na de kennisgeving van de bestreden beslissing dateren:

(...)
[...]
(...)

In een arrest Tarakhel t. Zwitserland, heeft het EHRM oordeelde dat, indien de asielzoeker in een kwetsbare situatie is, de lidstaat individuele waarborgen van de verantwoordelijke lidstaat moet krijgen.

Uw Raad heeft al beoordeeld dat de bewering dat de verantwoordelijke lidstaat geïnformeerd zal zijn door de "health certificate" voorzien aan het artikel 32 van Dublin-Verordening geen individuele waarborgen zijn:

« A cet égard, conformément aux enseignements de la Cour européenne des droits de l'homme dans l'arrêt Tarakhel c. Suisse du 4 novembre 2014, dès lors que l'on se trouve en présence d'un demandeur particulièrement vulnérable dont le transfert est projeté vers un pays –en l'occurrence, l'Espagne – dont le système d'accueil des demandeurs d'asile ne présente pas, en tant que tel, de défaillances systémiques, mais dont certaines failles dans la prise en charge des demandeurs d'asile et dans l'accès à la procédure d'asile ont néanmoins été constatées (Voir arrêt n°133 559 du 20 novembre 2014 et 141 810 du 25 mars 2015), il appartenait à la partie défenderesse de faire preuve de prudence et de s'entourer de garanties individuelles quant à la prise en charge de l'intéressé avant de prendre sa décision.

[...]

Au surplus, bien que la décision querellée fasse valoir qu'«(...) en vertu de l'article 32 dudit Règlement [Ndlr: soit le Règlement Dublin III], les autorités belges transmettront aux autorités espagnoles, les informations concernant l'état de santé du requérant via un certificat de santé commun avec les documents nécessaires, afin de prévoir les soins appropriés à lui fournir, et que celles-ci seront dès lors informé [sic] de la vulnérabilité de l'intéressé» (le Conseil souligne) , le Conseil se doit de constater qu'en l'état actuel du dossier qui lui est soumis, il ne décèle aucune trace d'une telle communication avec les autorités espagnoles.

Par conséquent, au vu des éléments qui précèdent, le Conseil observe ce qui suit:

- d'une part, la communication des autorités belges afin d'informer les autorités espagnoles de la vulnérabilité particulière du requérant demeure à ce jour à l'état de promesse dont le Conseil ne dispose d'aucun moyen de s'assurer qu'elle sera effectivement tenue;*
- et d' autre part, en tout état de cause, le dossier qui lui est soumis ne laisse toujours pas apparaître la moindre garantie concrète et individuelle que le requérant aura la possibilité d'introduire normalement une demande de protection internationale auprès des autorités espagnoles et que celles-ci lui offriront une prise en charge adaptée à son profil particulier de personne vulnérable.*

Il résulte de ce qui précède que, après un examen prima facie du dossier, la partie défenderesse ne s'est pas livrée à un examen aussi rigoureux que possible des éléments indiquant l'existence d'un risque réel de traitement prohibé par l'article 3 de la CEDH » (C.C.E. 144 454 van 29 april 2015).

In deze zaak, blijkt het de motivering van de bestreden beslissing en van het administratieve dossier dat geen waarborg werd genomen van de Kroatische asielinstanties voordat de beslissing genomen werd.

Verzoekende partij stelt bovendien vast dat de bestreden beslissing niet adequate gemotiveerd in verband met de medische problematiek. Dat de medische zorgen wettelijk gewaarborgd zijn is niet relevant. De vraag is of deze zorgen effectief toegankelijk zijn maar ook of de reeds begonnen medische behandelingen verder kunnen worden gezet in Kroatië. Dit blijkt niet uit de objectieve bronnen van het administratieve dossier, noch uit de contacten tussen de verwerende partij en de Kroatische overheden."

3.2. De Raad vindt in het verzoekschrift geen concrete uitleg terug over de wijze waarop de bestreden akte de volgende bepalingen schendt:

- " de artikelen 51/5 (...) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen,*
- de artikelen 16, (...) en 18 (1) van de EU-Verordening 604/2013 van de Raad van 18 februari 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bijeen van de lidstaten wordt ingediend".*

Tevens duidt verzoeker niet waarom de bestreden akte getuigt van machtsafwending.

Deze onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk.

3.3. Verzoekers verzoekschrift is doorspekt met verwijzingen naar allerlei rapporten over de situatie in Kroatië voor verzoekers om internationale bescherming, naar rechtspraak van het Hof van Justitie, van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en van allerlei andere rechtscolleges over de vereisten van artikel 3 van het EVRM / artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het EU-Handvest) in het algemeen en over de compatibiliteit van de situatie in Kroatië beschreven in deze rapporten met voormelde bepalingen in het bijzonder. De Raad neemt er akte van en is zeker bekend met de aangehaalde rechtspraak van de hoogste rechtscolleges. Dit kan ook worden gezegd van verweerder die blijkens de bestreden akte ook goed op de hoogte is van de situatie in Kroatië en hiermee zoals het hoort rekening houdt.

3.4. De aandacht die moet worden gegeven aan artikel 3 van het EVRM / artikel 4 van het EU-Handvest voordat een lidstaat besluit een vreemdeling over te dragen naar een voor het ingediende verzoek om internationale bescherming verantwoordelijk geachte lidstaat blijkt uit artikel 3.2, lid 2 van de Dublin III-verordening dat luidt als volgt:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Verder heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het is uitgesloten dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke Lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, lid 1 van de Dublin III-verordening houdt evenwel niet in dat de overdragende Lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

3.5. De betwisting komt simpel gezegd neer op de vraag of de algemene situatie in Kroatië voor Dublin-terugkeerders en de persoonlijke omstandigheden van verzoeker al dan niet van die aard zijn dat een terugkeer naar dit land niet compatibel is met artikel 3 van het EVRM / artikel 4 van het EU-Handvest en of verweerder dit alles voldoende heeft onderzocht en in dit verband geen manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt.

3.6. Gelet op wat er in de lijvige bijlage 26quater kan worden gelezen, heeft de verwerende partij een rigoureuus onderzoek gevoerd over en tevens gemotiveerd aangaande de algemene situatie voor verzoekers om internationale bescherming in Kroatië m.i.v. Dublin-terugkeerders enerzijds en verzoekers persoonlijke omstandigheden anderzijds.

3.7. Meer bepaald blijkt dat verweerder de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht diepgaand heeft onderzocht en een uitgebreid onderzoek heeft gevoerd naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM / artikel 4 van het EU-Handvest. Verweerder komt hierbij tot de conclusie dat bij overdracht van verzoeker aan Kroatië deze artikelen niet worden geschonden, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure internationale bescherming of in de opvang- en onthaalvoorzieningen noch op individuele gronden. Verweerder heeft hierbij rekening gehouden met de verklaringen van verzoeker die hij heeft afgelegd tijdens zijn Dublin-interview. Hij steunde zich bij zijn beoordeling hoofdzakelijk op het landenrapport voor Kroatië, “2021, laatste update op 22.04.2022” zoals dit tot stand kwam binnen “het mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” (hierna: het AIDA-rapport). Ten slotte is er blijkens het administratief dossier ook sprake van individuele garanties van de Kroatische autoriteiten. Meer bepaald

garanderen ze aan verweerder dat verzoeker, bij overname, opnieuw toegang zal hebben tot de procedure voor internationale bescherming, adequate opvang, medische verzorging, juridische bijstand, een effectief rechtsmiddel en een individuele behandeling van zijn dossier.

3.8. Zoals gezegd is het op grond van artikel 3, tweede lid, van de Dublin III-verordening niet mogelijk om verzoeker over te dragen aan Kroatië, als ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest. In het in de bestreden akte aangehaalde arrest Jawo van 19 maart 2017 van het Hof van Justitie zijn de criteria beschreven om te beoordelen of tekortkomingen onder artikel 4 van het EU-Handvest vallen. Hieruit volgt dat de tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid moeten bereiken voordat er sprake is van een risico op schending van voormeld artikel, waardoor er niet meer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

3.9. De kernpunten van de bestreden akte zijn de volgende:

- verzoeker zal bij een overdracht aan Kroatië als Dublin-terugkeerder niet terechtkomen aan de buitengrenzen van dit land waar er sprake is van push-backs gepaard gaande met politiegeweld, collectieve uitzettingen en gebreken inzake de registratie van verzoeken om internationale bescherming;
- als Dublin-terugkeerder kan hij rekenen op opvang, toegang tot de asielprocedure en medische gezondheidszorg waarover in het algemeen kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt, maar waarbij geen sprake is van systemische disfuncties;
- verzoeker toont niet aan een precair medisch profiel te hebben.

3.10. Verweerder veegt de pushbacks aan de Kroatische buitengrenzen niet onder de mat. Dit blijkt uit de volgende passages van de bestreden akte:

“Het AIDA-rapport vermeldt dat verscheidene NGO’s hun bezorgdheid hebben geuit over pushbacks door de Kroatische politie aan de grens. Deze praktijk bleef in 2021 een van de voornaamste problemen binnen het Kroatische asielsysteem (AIDA, p.25). We wensen in dit verband te benadrukken dat het rapport vermeldt dat UNHCR assistent hoog-commissaris Gillian Triggs de grens tussen Kroatië en Bosnië-Herzegovina in juli 2021 bezocht. Zij stelde dat ze inbreuken kon vaststellen maar verwelkomde de beslissing van de Kroatische overheid om een onafhankelijk orgaan op te richten om de situatie aan de grens te controleren (AIDA, p. 26). We ontkennen niet dat het gebruik van geweld door de politie het voorwerp uitmaakt van kritiek en in een poging de buitengrenzen te controleren en illegale grensoverschrijdingen te verijdelen soms disproportioneel is volgens bepaalde opinies.

In het Amnesty International Rapport ‘Pushed to the edge- violence and abuse against refugees and migrations along the Balkans route’ van 2019 (toegevoegd aan het administratief dossier) wordt wel degelijk melding gemaakt van pushbacks en mistoestanden op grote schaal aan de grens met Bosnië maar het betreft hier niet de personen die via de Dublin verordening worden getransfereerd, noch andere personen aan wie reeds de toegang tot de asielprocedure werd verleend, het betreft inbreuken op de internationale verplichtingen van Kroatië door de ordediensten aan de grens ten aanzien van personen aan wie de toegang tot het grondgebied en de toegang tot de procedure voor internationale bescherming wordt ontzegd. Ook de Kroatische ombudsvrouw Lora Vidović is zich bewust van het probleem en publiceerde op 25.07.2019 een aan haar gerichte anonieme brief over de mistoestanden in het kader van haar bevoegdheid om in laatste instantie bij toepassing van artikel 19 van de ombudsman wetgeving het publiek te informeren over mistoestanden waarin ze onvoldoende of geen reactie krijgt vanuit de bevoegde instanties (toegevoegd aan het administratief dossier). [...]”

3.11. Het gegeven dat hierover nog veel meer in detail te zeggen valt, wat verzoeker zeer uitgebreid doet in zijn verzoekschrift, houdt niet in dat verweerder op dit vlak onzorgvuldig is geweest of is tekortgeschoten in de formele motiveringsplicht.

3.12. Niettegenstaande geen rapport bekend is dat gewag maakt van “push-backs” voor wat betreft personen die op grond van de Dublin III-Verordening werden overgedragen aan Kroatië, wijst de bestreden beslissing nog op initiatieven die werden ontplooid door de Kroatische autoriteiten zelf alsook door Europese instanties om deze situatie aan de buitengrenzen van nabij op te volgen en hieraan te remediëren:

"In oktober 2019 stelde de Europese Commissie in een mededeling betreffende de toepassing van het Schengenacquis door Kroatië dat de behandeling van verzoekers en andere immigranten en het gebruik van geweld bij de controle van de grenzen een punt van aandacht blijft en dat alle maatregelen ter controle van de grenzen de toets van het EU-Handvest en van alle Europese en internationale verplichtingen op dat vlak dienen te doorstaan. Verder werd ook duidelijk gesteld dat de Kroatische instanties zich ertoe verbinden alle aantijgingen van mishandeling en geweld te onderzoeken, nauwgezet toe te zien op de toestand aan de grenzen en de Europese Commissie zullen inlichten betreffende de vooruitgang op dat vlak ("Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad over de evaluatie met het oog op de volledige toepassing van het Schengenacquis door Kroatië", 22.10.2019, pagina's 13 en 14, <https://eur-lex.europa.eu/leQal-content/NL/TXT/HTML/?uri=CELEX:52019DC0497&from=ENV>).

De Kroatische regering stemde in met de ontplooiing van een onafhankelijk controlemechanisme dat toeziet op het werk van de grenspolitie met betrekking tot migratie en het recht op internationale bescherming. Dit mechanisme is sinds juni 2021 actief en omvat leden van de Kroatische Academie voor Medische Wetenschappen, de Kroatische Academie voor Rechtswetenschappen, het Centrum voor Culturele Dialoog en het Kroatische Rode Kruis. In juli 2022 bracht het mechanisme zijn eerste jaarverslag uit (een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het stelt vast dat bepaalde aspecten vatbaar zijn voor verbetering en formuleerde daartoe een aantal aanbevelingen. Verder lezen we dat in politiekantoren aan de grens geen onregelmatigheden inzake het recht op internationale bescherming en de toegang tot de procedure om deze te bekomen werden vastgesteld (*'Based on observations, irregularities regarding the right to seek asylum and access to the asylum procedure were not established in border police stations'*, pagina 24). Verzoeken om internationale bescherming worden in de politiekantoren aan de grens ontvangen en geregistreerd in overeenstemming met artikel 6 van de Procedurerichtlijn (*'Observations in border police stations established that, in line with Article 6 of the Directive 2013/32 on common procedures for granting and withdrawing international protection, and with the EUODAC Regulation, applications for international protection are received and registered, i.e. applicants are notified of where and how they can apply'*, pagina 24). Gevallen van teruggedrijving die in strijd zouden zijn met artikel 4 van Protocol 4 van het EVRM - verbod tot collectieve uitzetting van vreemdelingen - werden eveneens niet vastgesteld (*'Based on the insight into documentation and interviews in border police stations and announced observations of the green border (...) cases of forcible return of irregular migrants were not established which would lead to the violation of Article 4 of Protocol No 4 of the Convention prohibiting collective expulsions...'*, pagina 24)."

3.13. Kernpunt van de bestreden akte is dat verzoeker – die erin is geslaagd in Kroatië een verzoek om internationale bescherming in te dienen hoewel hij dit heeft ontkend – bij overdracht aan Kroatië als Dublin-terugkeerder niet terechtkomt aan de buitengrenzen van dit land, waar zich push-backs gepaard gaande met politiegeweld en collectieve uitzettingen voordeden.

Zo kan in de bestreden akte worden gelezen:

"Ten slotte wijzen we er op dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van 'push backs' en teruggedrijving namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Kroatië zal worden overgedragen nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten."

3.14 Blijkens de bestreden bijlage 26quater zal verzoeker worden overgedragen aan Kroatië via de luchthaven van Zagreb. Volgens de bestreden akte kent Kroatië voor verzoekers om internationale bescherming twee opvangfaciliteiten, met name een in Zagreb en een in Kutina, dat zich blijkens het betrokken AIDA-rapport op 80 km van Zagreb bevindt. Dit grenst geografisch aan Slovenië. Verzoeker verzeilt aldus niet aan de buitengrenzen van Kroatië met niet-EU-landen (Servië, Bosnië-Herzegovina) of in de buurt hiervan landinwaarts waar de pushbacks gepaard gaande met politiegeweld en collectieve uitzettingen plaatsgrepen en die sommige rechtscolleges ertoe hebben aangezet overdrachten naar Kroatië op te schorten. Verzoekers persoonlijke wedervaren wijst er ook op dat een Dublin-terugkeerder niet het slachtoffer wordt van een push-back. Immers is verzoeker eerder door Duitsland aan Kroatië overgedragen waar hij dan volgens eigen verklaringen ongeveer een maand in een centrum in Zagreb verbleef.

3.15. Dit alles haalt verzoeker niet onderuit door op te werpen dat een terugkeer na een Dublin-overdracht niet betekent *“dat er geen spraak is van push back”*. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar arresten gewezen door Nederlandse Raad van State en een Duits administratief rechtscollege, die respectievelijk dateren van 13 april 2022 en 25 februari 2022 om zijn betoog kracht bij te zetten dat er in Kroatië sprake is van systemische tekortkomingen op het vlak van de push-backs. De Nederlandse Raad van State riep de Nederlandse autoriteiten op om verder onderzoek te wijden aan dit fenomeen, omdat het volgens de informatie waarover dit rechtscollege beschikte, niet alleen ging over pushbacks aan de grens maar ook in het grensgebied en op het grondgebied van Kroatië. De Nederlandse Raad van State riep op om nader onderzoek te doen naar het risico voor overgedragen Dublinclaimanten om door Kroatië te worden uitgezet zonder behandeling dan wel tijdens de behandeling van hun asielverzoek. Het arrest van het Duits administratief rechtscollege heeft het over ketting push-backs van Kroatië naar Servië en Bosnië-Herzegovina die geschieden op grond van interne instructies, waartegen hiërarchisch niet wordt opgetreden en waarbij er geen bewijs is dat Dublin-terugkeerders hiervan zouden gespaard blijven. Het rechtscollege wijst op de noodzaak van individuele garanties vanwege de Kroatische autoriteiten dat Dublin-terugkeerders niet worden teruggedreven naar Bosnië-Herzegovina en dat hun recht om een asielaanvraag in te dienen niet wordt uitgehold. Echter komt verzoeker zoals gezegd niet terecht aan de buitengrenzen van Kroatië. Tot op heden zijn er geen gevallen gerapporteerd over Dublin-terugkeerders die het slachtoffer werden van push-backs, zodat verweerder hierover geen verder onderzoek kon doen en Kroatië heeft voor verzoeker individuele garanties verstrekt, waarbij aan verweerder wordt gegarandeerd dat verzoeker, bij overname, opnieuw toegang zal hebben tot de procedure voor internationale bescherming, adequate opvang, medische verzorging, juridische bijstand, een effectief rechtsmiddel en een individuele behandeling van zijn dossier.

3.16. Verder motiveert verweerder, verwijzend naar het AIDA-rapport over Kroatië, als volgt :

*“Hierin wordt gesteld dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (“Asylum seekers who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the asylum procedure in Croatia”, pagina 52). Volgens de ngo ‘Croatian Law Centre’ kennen personen die worden overgedragen geen problemen om toegang of opnieuw toegang te krijgen tot de opvangvoorzieningen en materiële bijstand (“According to the knowledge of the Croatian Law Centre, Dublin returnees do not face —difficulties in accessing the reception system and material reception conditions”, pagina 52).
(...)”*

Wat de opvangfaciliteiten betreft benadrukken we dat het AIDA-rapport aantoont dat er geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang verkregen vanwege een tekort aan plaatsen (AIDA-rapport, p. 80). Kroatië heeft twee opvangfaciliteiten voor verzoekers om internationale bescherming, een in Zagreb en een in Kutina, 80 kilometer ten zuiden van Zagreb. Het rapport stelt dat geen problemen werden gerapporteerd betreffende de levensomstandigheden. Door renovatiewerken zijn de levensomstandigheden bovendien sterk verbeterd. Er worden in de centra drie maaltijden per dag voorzien en zwangere vrouwen, nieuwe moeders en kleine kinderen krijgen nog een extra snack (AIDA, p. 83).

Het AIDA-rapport vermeldt dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers wettelijk gewaarborgd is. Deze toegang omvat spoedeisende hulp, noodzakelijke behandelingen en de behandeling van mentale stoornissen (AIDA, p. 91).”

3.17. Gelet op het voormelde kan verweerder worden gevolgd waar hij in de bestreden akte na zijn vaststellingen dat er weliswaar *“kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Kroatië”* en dat er sprake is van *“factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren”* besluit dat *“dit geenszins [leidt] tot de conclusie”* dat *“een overdracht aan Kroatië een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben of zou leiden tot de conclusie dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Kroatië in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013”*.

3.18. Het betoog van verzoeker kan niet tot een andersluidend oordeel leiden. Over vele pagina's verwijst hij naar allerlei problemen die werden gemeld in diverse rapporten over de asielprocedure, de omstandigheden in opvangcentra, de Dublintransfers en de situatie van personen met een internationale

beschermingsstatus, maar dit leidt enkel tot de conclusie dat er kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende al deze aspecten, maar niet dat ze wijzen op systemische tekortkomingen. Zo wijst verzoeker op een lage beschermingsgraad in Kroatië waarvan het in de bestreden akte vermelde AIDA-rapport gewag maakt. Echter blijkt uit p. 15 van dit rapport, dat verzoeker trouwens ook citeert, dat Kroatië een transitland is, waarbij de meeste verzoekers om internationale bescherming tijdens de lopende asielprocedure Kroatië verlaten om naar andere EU-lidstaten door te reizen, zoals verzoekers eigen geval aantoon. De Kroatische instanties kunnen bezwaarlijk een persoon erkennen als die het land verlaat. Dit toont dus niet aan dat de Kroatische asielprocedure systemische tekortkomingen heeft. Voorts ziet de Raad ook niet in waarom het feit dat de Kroatische overheid een openbare oproep doet voor juridische bijstandverlening tijdens de asielprocedure en het Croatian Law Centre (CLC) 2022 in dit verband geselecteerd werd, op systemische tekortkomingen zou wijzen. Dat een NGO opmerkingen maakt over een wetswijziging die het Kroatisch parlement gestemd heeft over de vreemdelingenwet en van oordeel is dat dit wel eens zou kunnen leiden tot een beperking van de rechten van asielzoekers en criminalisering van solidariteitsacties (*“could restrict... and potentially criminalize”*) wijst evenmin op systemische tekortkomingen. Verzoeker verwijst naar een rapport van het CPT van 3 december 2021 dat handelt over een bezoek van het Europese antifoltercomité in augustus 2020 aan Kroatië, maar dit is niet dienstig omdat het niet gaat over een recent bezoek. Alleszins lijkt het te gaan over push-backs aan de buitengrenzen die gepaard gaan met politiegeweld en gebreken inzake de registratie van verzoeken om internationale bescherming waardoor het volstaat om te verwijzen naar wat hierover hoger werd gesteld. Voorts, het feit dat er een impact was van de Covid-epidemie op de opvang van verzoekers om internationale bescherming alsook statushouders en dat hun bewegingsvrijheid werd beperkt of dat ze moeilijkheden hadden om onderdak te vinden en dat een NGO hierover bezorgd was, kan bezwaarlijk leiden tot de conclusie dat er heden sprake is van systemische tekortkomingen in de opvang voor verzoekers om internationale bescherming. Dat er heden dergelijke tekortkomingen zouden zijn in de Dublin-procedure, wordt niet aangetoond door te verwijzen naar een uittreksel uit het AIDA-rapport dat verwijst naar een uitspraak van een Zwitserse administratieve rechtbank die gelastte te onderzoeken of er sprake is van systemische tekortkomingen in Kroatië in 2019 en waarbij bovendien opnieuw het vraagstuk centraal staat van de pushbacks aan de buitengrenzen. Verzoeker toont voorts niet aan dat hij als Dublin-terugkeerder mentale zorg behoeft. Alleszins toont de verwijzing naar een rapport van *“Médecins du Monde”* dat dateert van afgerond vier jaar geleden, met name van februari 2019, niet aan dat hij thans daartoe geen toegang zal hebben. Deze conclusie dringt zich des te meer op gelet op het feit dat er sprake is van individuele garanties van de Kroatische autoriteiten voor wat betreft de toegang tot medische zorg. Ten slotte maken rapporten gewag van problemen inzake discriminatie en integratie van statushouders in Kroatië. De Raad ziet niet in waarom de gemelde problemen erop zouden wijzen dat de hoge drempel van zwaarwegendheid, zoals uiteengezet in het arrest Jawo van het Hof van Justitie, is bereikt, te meer daar de gemelde problemen deels verband hielden met de Covid-19-crisis, die uiteraard een impact had op een integratieproces. Bovendien kan op pp. 118 en 119 van het betrokken AIDA-rapport worden gelezen (onderlijning door de Raad): *“As reported in previous years, beneficiaries of international protection still face challenges in exercising their rights, as detailed in this Chapter. The MIPEX 2020 ranking listed Croatia among the countries categorised as Equality on paper - Slightly unfavourable”* alsook *“The Croatian Red Cross reported that challenges in integration are more present in families than for single persons as the latter are more mobile, they find job faster, have a widespread social network and accordingly integrate more easily into Croatian society.”* De Raad herinnert eraan dat verzoeker een alleenstaande man is.

3.19. Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat hij zelf het voorwerp is geweest van geweld en terugdringing aan de grens. Meer bepaald stelt hij dat hij bij zijn pogingen om Bosnië en Kroatië over te steken, *“uit elkaar geslaagd, bedreigd met honden, beschoten [werd]”*. In de bestreden akte kan hierover worden gelezen: *“De betrokkene uitte bezwaar tegen een overdracht aan Kroatië omdat hij er slecht behandeld werd. Hij verklaarde dat zijn geld en telefoon er gestolen werden en stelde dat hij er geen medische behandeling kreeg. We wensen echter op te merken dat we in deze enkel beschikken over de mondelinge verklaring van betrokkene. We benadrukken we ook dat betrokkene de omstandigheden niet verder duidde of staaft en dat hij verder ook geen enkel begin van bewijs aanbracht desbetreffend. Verder wensen we in dit verband ook te benadrukken dat indien de betrokkene van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Kroatische instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.”*

3.20. Verzoeker brengt hiertegen in: *“Dat zijn verklaringen niet afdoend concreet zouden zijn is bovendien niet relevant, gezien het formulier ingevuld bij de DVZ in het kader van de Dublin-procedure geen opportuniteit geeft om concrete en omstandige verklaringen af te leggen in verband met de aangehaalde*

problemen. (...). De verwerende partij gaat bovendien echter geheel voorbij aan de realiteit voor verzoekers om internationale bescherming in Kroatië. Het is immers niet zo eenvoudig als de verweerder doet uitschijnen om een klacht in te dienen tegen de politiediensten van een onbekend land. Zijn telefoon werd gestolen, om de bewijzen van deze mishandelingen te vernietigen. Verzoeker sprak de taal niet en verbleef niet en is psychologisch en medisch kwetsbaar.”

3.21. Blijkens zijn Dublin-interview heeft verzoeker verklaard: *“Ik wil niet terug naar Kroatië, ze hebben er mijn geld gestolen en mijn telefoon.”* Het blijkt dus niet dat hij heeft verklaard dat dit is gebeurd door de politie tijdens een pushback aan de buitengrens. Hij betoogt thans dat hij *“uit elkaar geslaagd, bedreigd met honden, beschoten [werd]”* en dat hij *“in Kroatië op verschrikkelijke wijze mishandeld [werd]. Zodanig erg, dat hij er vandaag nog dagelijks de gevolgen van draagt.”* Mocht dit alles daadwerkelijk zijn gebeurd, kon toch worden verwacht dat verzoeker dit spontaan zou meedelen als verweerder vraagt of er redenen zijn die zich verzetten tegen een overdracht naar Kroatië (vraag 39, Dublin-interview van 21 december 2023). De Raad ziet niet in waarom deze vraag verzoeker, die tijdens het interview werd bijgestaan door een tolk, niet zou toelaten om concrete en omstandige verklaringen af te leggen over zijn wedervaren aan de Kroatische buitengrens en te verduidelijken dat beeldmateriaal op zijn telefoon stond maar dat die werd afgenomen door de politie. Mocht verzoeker zoals hij beweert *“er vandaag nog dagelijks de gevolgen van [dragen]”*, zou ook kunnen worden verwacht dat hij ten bewijze daarvan een medisch attest neerlegt, dat minstens een verband met *“verschrikkelijke mishandelingen”* in Kroatië niet uitsluit, *quod non*. Alleszins, verzoeker verzeilt zoals gezegd als Dublin-terugkeerder niet opnieuw aan de buitengrenzen van Kroatië. De Eurodac-databank wees er ook op dat hij in tegenstelling tot zijn verklaring wel degelijk een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Kroatië. Verder wijzen de verklaringen van verzoeker erop dat toen hij in augustus 2022 door de Duitse autoriteiten werd overgedragen aan de Kroatische autoriteiten, hij een maand in een centrum in Zagreb verbleef. Dit alles wijst erop dat de Kroatische autoriteiten verzoekers asielaanvraag destijds hebben geregistreerd en dat ze hem als Dublin-terugkeerder ook hebben opgevangen in een centrum in Zagreb.

3.22. Voorts kan in de bestreden akte voor wat betreft verzoekers gezondheidstoestand worden gelezen:

“Betreffende zijn gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene dat hij problemen heeft met zijn tandvlees. Hij stelde dat hij zijn tanden niet kan poetsen omdat hij dan bloedt. Hij gaf aan om een doktersafspraak gevraagd te hebben en stelde geen medicijnen te nemen. Tot op heden bracht de betrokkene geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Kroatië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene verklaarde dat hij in Kroatië geen medische hulp kreeg. Het AIDA-rapport vermeldt dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers wettelijk gewaarborgd is. Deze toegang omvat spoedeisende hulp, noodzakelijke behandelingen en de behandeling van mentale stoornissen (AIDA, p. 91). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Kroatië een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben of zou leiden tot de conclusie dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Kroatië in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

(...)

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Kroatië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Kroatië niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.”

3.23. In het administratief dossier bevindt zich een medisch attest, opgesteld en ondertekend door de centrumarts op 16 januari 2023. Hierin verklaart deze dat verzoeker op die dag werd onderworpen aan een gepast medisch onderzoek en een grondige anamnese. De arts verklaart op basis van die onderzoeken dat verzoeker niet lijdt aan *“een ziekte die een inbreuk vormt op artikel 3 van het EVRM”*.

3.24. Bij het verzoekschrift werd een stuk gevoegd, opgesteld door de centrumarts op 23 januari 2023. Hierin kan het volgende worden gelezen:

“Op uw vraag geef ik u schriftelijk verslag van uw gezondheidsproblemen. U bent in ons centrum sinds 16/01/2023. Op de eerste consultatie uw klachten gingen over de bloedende tandvlees vooral als u putst de tanden; hoofdpijn en stress; Vandaag klaagt u over hoofdpijn, veel stress, zenuwachtigheid, vermindert eetlust owv de tandpijn en regurgitatie klachten maag. Medicatie opgestart en onderzoeken gepland (bloedanalyse, feces naar labo voor H. pylori, afspraak bij de tandarts). BD 132/90; pols regelatig 89/MIN”.

3.25. Uit dit attest dat vermeldt dat er medicatie wordt opgestart voor *“hoofdpijn, veel stress, zenuwachtigheid, vermindert eetlust owv de tandpijn en regurgitatie klachten maag”* en dat er onderzoeken in dit verband worden gepland, blijkt niet dat er redenen zijn om aan te nemen dat de uitvoering van de bestreden akte verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan een schending van artikel 3 van het EVRM / artikel 4 van het EU-Handvest. Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift enkel op de inhoud van het attest en verwijst naar rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM maar hij legt niet in concreto uit waarom dit medisch attest erop wijst dat een overdracht problematisch is in het licht van voormelde bepalingen. Dit wordt ook ter terechtzitting niet verduidelijkt, noch wordt er een stand van zaken gegeven over de lopende onderzoeken. In de bestreden akte kan voorts zoals reeds gezegd worden gelezen: *“Het AIDA-rapport vermeldt dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers wettelijk gewaarborgd is. Deze toegang omvat spoedeisende hulp, noodzakelijke behandel-ingen en de behandeling van mentale stoornissen (AIDA, p. 91)”*. Het blijkt niet dat verzoekers *“hoofd-pijn, veel stress, zenuwachtigheid, vermindert eetlust owv de tandpijn en regurgitatie klachten maag”* daar niet adequaat kunnen worden verzorgd.

3.26. Voormelde conclusie dringt zich des te meer op gezien de Kroatische overheden blijkens het administratief dossier per brief aan verweerder individuele garanties hebben verstrekt voor verzoeker. De betrokken brief werd opgesteld door de Kroatische autoriteiten op 4 januari 2023, vermeldt verzoeker en de Dublin III-verordening, en werd die dag via Dublinet aan de verwerende partij overgemaakt. Deze brief luidt als volgt:

“Concerning the above mentioned person, the Ministry of the Interior guarantees the access to the procedure for International protection when she returns to Croatia according to the Dublin Regulation. The Ministry of the Interior of the Republic of Croatia is confirming that Croatia respects and provides all standards prescribed by EU legislation regarding procedural guarantees and safeguards for accessing the asylum procedure and reception conditions. Croatia undertakes all measures to ensure that the transferred applicant for international protection under the Dublin Regulation is given the opportunity to request an examination in meritum of the application for international protection in its territory.

In accordance with points 19 and 32 of the recital of Regulation (EU) No 604/2013 of the European Parliament and of the Council, the person concerned will be provided with access to the procedure for international protection with adequate accommodation, healthcare, legal aid, effective legal remedy and individual approach, keeping in mind the specificities and vulnerabilities of individual applicant.

In case the transferred applicant does not apply for international protection after the transfer, a return procedure may be initiated in accordance to the Directive 2008/115/EC (Return Directive) and Croatian Law.

Art. 6 of the Croatian Act on International and Temporary Protection prescribes the principle of prohibition of expulsion or return (non-refoulement): it is forbidden to expel or in any way return a third-country national or a stateless person to a country in which her life or liberty would be threatened on account of her race, religious or national affiliation, membership of a particular social group or due to her political opinion; or in which they could be subjected to torture, inhuman or degrading treatment; or which could extradite her to another country. Judicial review of every single case is prescribed by the Act on International and Temporary Protection”.

3.27. De Kroatische instanties stellen dus dat verzoeker, bij overname, opnieuw toegang zal hebben tot de procedure voor internationale bescherming, adequate opvang, medische verzorging, juridische bijstand, een effectief rechtsmiddel en een individuele behandeling van zijn dossier.

3.28. Gelet hierop is het redelijk te stellen dat verzoeker in Kroatië toegang zal krijgen tot gezondheidszorg indien hij daaraan behoefte zou hebben. Voorts kan elke medische bijstand die zich nog zou opdringen door verweerder met de Kroatische autoriteiten op praktisch vlak worden geregeld vermits in de bestreden akte kan worden gelezen: *“We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie*

neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat in het geval van de betrokkene de in Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen niet zouden volstaan. We merken in deze verder op dat de Kroatische autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.”

3.29. Verzoekers verklaring tijdens zijn Dublin-interview dat hij geen verzorging en medicatie kreeg in Kroatië voor zijn bloedend tandvlees kan aan dit alles geen afbreuk doen. Evenmin kan verzoeker de hogervermelde verwijzing naar artikel 32 van de Dublin III-verordening en een arrest van de Raad aangrijpen om de bestreden akte te doen wankelen voor wat betreft de beoordeling van zijn medische situatie. Immers had het door verzoeker aangehaalde arrest enkel betrekking op een bijlage 26quater waarin enkel werd verwezen naar artikel 32 van de Dublin III-verordening, zonder dat er individuele waarborgen zijn. Thans zijn er zoals veelvuldig gezegd wel individuele garanties van de Kroatische autoriteiten voor verzoeker.

3.30. In de voormelde brief van 4 januari 2023 wordt trouwens ook gesteld dat de Kroatische instanties het non-refoulementprincipe zullen eerbiedigen en verzoeker niet zullen overdragen naar een land waar zijn leven of vrijheid in gevaar zou zijn of waar er een risico op foltering of mensonwaardige behandeling zou bestaan. Bovendien wijst de bestreden akte op het volgende: *“Op 03.11.2022 bevestigde het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Ministerie van Binnenlandse Zaken in een bericht aan onze diensten dat Kroatië het beginsel van non-refoulement eerbiedigt en dat een aan Kroatië overgedragen persoon die na de overdracht geen internationale bescherming vraagt niet zal worden teruggestuurd naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt onmenselijk of vernederend te worden behandeld in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest van de grondrechten en artikel 3 van het EVRM. Het ‘non refoulement’ beginsel is terug te vinden in artikel 6 van de Kroatische wet inzake internationale en tijdelijke bescherming van 2018 en in artikel 207 van de Kroatische immigratiewet van 2020.”* Dit kan niet onderuit worden gehaald door in het verzoekschrift simpelweg rechtspraak van rechtscolleges aan te halen die stelden dat er een onderzoek moest gebeuren naar de vraag of er ook refoulementen plaatsvinden voor buitenlanders die door Kroatië uit andere EU-lidstaten worden overgenomen.

3.31. De Raad concludeert dan ook dat niet blijkt dat verweerder verkeerdelijk heeft geoordeeld dat de overdracht aan Kroatië geen reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest met zich meebrengt, noch op individuele gronden noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming of de opvangvoor-zieningen in Kroatië. Verzoeker toont met zijn betoog en zijn andersluidende overtuiging niet aan dat verweerder het bestreden overdrachtsbesluit niet afdoende formeel heeft gemotiveerd of onzorgvuldig heeft voorbereid, noch dat dit besluit is genomen op basis van tegenstrijdige motieven, onjuiste feitelijke gegevens of op basis van een kennelijk onredelijke beoordeling of een manifeste appreciatiefout.

3.32. Nu niet blijkt dat ernstig moet worden gevreesd dat de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Kroatië systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest, kan ook niet worden aangenomen dat verweerder zich gelet op artikel 3, lid 2 of artikel 17.1. van de Dublin III-verordening alsnog verantwoordelijk diende te verklaren voor de behandeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming.

3.33. Uit het bovenvermelde volgt dat het enig middel, voor zover ontvankelijk, ongegrond is.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden akte. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer X.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen in de zaak met rolnummer X.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA